

Thorshavns Sygeplejeforening

afholder ordinær Generalforsamling Lørdagen den 16. Juni Kl. 8 Aften i Logbygningen med følgende Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Formanden fremlægger det reviderede Regnskab.
3. Valg af Bestyrelse og Revisorer.
4. Forslag til Lovændringer.

Bestyrelsen.

Licitation.

I Licitation udbydes Arbejdet ved Opsætning af Hegn om Kommunens Anlæg ved den gamle Kirkegaard efter nærmere Beskrivelse og Betingelser, som faas ved Henvendelse paa Byrådskontoret.

Tilbud indsendes til Byrådskontoret inden den 20. ds. Kl. 6 Aften.

Thorshavns Byråds Udvalg
for de tekniske Anliggender,
den 8. Juni 1928.

Til Canada med Cunard og White Star Linien.

Alle Oplysninger ved
Jens av Reyni,
Thorshavn,
eller
C. Mogensen,
Nyhavn 1,
København.

SKANDINAVIEN AMERIKA LINIE

Eneste direkte Ruter
fra København til
Amerika og Kanada.

Regelmæssig Afgang fra København og Oslo flere Gange om Maanedene.

Ingen Pasvisering til Kanada.

Alle Oplysninger om Forholdene, Rejsen, hvorledes Nyankommende hjælpes til Arbejde etc. faas ved at skrive eller vore illustrerede Haandbøger, der gratis sendes overalt.

Ved Ankomsten til Halifax og Winnipeg vil Linien's egne Repræsentanter være til Stede for at modtage Passagererne og være dem behjælpelige.

Skriv til Agenten:

H. C. Müller, Thorshavn,
eller
Passager-Afdelingen,
Kongens Nytorv 8, København K.

Skrubbifon „R. A.“
renser alt.

Vrede Skatteydere.

af Knud Korst.

Daarlig anvendte Penge.

Naar en brav dansk Skatteborger gaar til Rodekontoret og indbetaler sin Skat, saa er det med en Følelse af, at det er de Penge, han i det hele taget giver daarligst ud; det synes ham klart som Dagen, at for de Penge faar han intet som helst til Gengæld. En Del af Beløbet gaar til de efter hans Mening altfor talrige Embedsmænd, og Resten uddeles til de Gamle, de Fattige og andre Individer, som ikke gider bestille noget.

Hvordan skulde en saadan Mand forøvrigt vide virkelig Besked om disse Forhold; i Skolen har han ingenting lært derom, i sin Avis finder han maaske kun de Tandpurs og de Berlinske Skattebetragtninger, som han ikke skal blive klogere af, og forresten passer det ham maaske ogsaa godt at føle sig forurettet og mishandlet af det Offentlige.

Og saa er Sandheden dog nærmest den, at hver Mand i dette Land saa nogenlunde faar fuld Valuta for hver Krone, han yder i Skat, og det hvad enten han er stor eller lille Skatteyder, maalt efter Indkomstkattens Beløb. Det er i hvert Fald ikke vanskeligt at paavise, at der bestaar en vis Balance mellem de Fordele, en Mand har af de offentlige Institutioner, og de Beløb, han yder til disse Institutioners Opretholdelse.

Lad os f. Eks. betragte de Skatter, der hviler specielt paa Besiddelsen, altsaa Ejendomsskatter og Formueskatten. Disse Skatter indbringer følgende Beløb, regnet i runde Tal:

Til Bykommuner 20 Mill. Kr.
Til Landkommuner .. 70 Mill. Kr.
Til Staten 50 Mill. Kr.

Ialt 140 Mill. Kr.

Af de 50 Mill., som Staten inkascerer, er ca. 40 Mill. Formueskat, Resten Skat paa fast Ejendom.

Hvis man nu undersøger Udgiftsiden paa de offentlige Regnskaber, finder man der nogle Beløb, som netop først og fremmest kommer de Besiddende til Gode; dette gælder saaledes Udgifter til Vej- og Kloakvæsen, der jo man siges at være af vital Interesse for Ejendommene og disses Værdi.

Dernæst Udgifterne til Rets- og Politivæsen, der saa godt som udelukkende er i de Besiddendes Interesse. Thi hvor var Formue og Ejendom henne, hvis der ikke var et Justitsapparat til at værne dem med Stave og Knipser. Alene disse to Udgiftposter — Vejvæsen og Justitsvæsen — andrager tilsammen henimod 100 Mill. Kr. aarlig, man kan derfor ikke sige, at Yder-

ne af Ejendoms- og Formueskat ikke faar noget for deres Penge. De er aldeles ikke flaaet til Fordele for andre.

Det ovenfor opstillede Regnskab balancerer ganske vist ikke helt idet Skatteyderne maa ud med 140 Mill., medens de kun faar saa a sigte direkte Valuta for de 100. Dog der er ingen Grund til Graad; thi Ejendomsskatterne i Byerne, de andrager 20 Mill., vrides ganske simpelt af Ejendomsbesidderne over paa Huslejen. Og paa Lande har en stor Del af Ejendomsskatterne — maaske de alle — bundet sig som en Grundbyrde paa Ejendommens Værdi, en Byrde som den, der køber Gaard, taget i Betragtning ved sit Bud paa Ejendommen, paa samme Maade som han tager en Prioritet i Betragtning, naar han skal præstere Udbetalingen paa den.

Og lovrigt maa det anses for at været et saa stort Privilegium at være Ejer af en Del af Danmarks Jord, at det vilde være ganske urimeligt, om de, der har været saa heldige, ikke skulde yde et Vederlag til Samfundet som Helhed derfor.

For Indkomstkattens Vedkommende kan man foretage en tilsvarende Balance-Opstilling. Disse Skatter indbringer omtrent følgende Beløb om Aaret:

Til Bykommuner 125 Mill. Kr.
Til Landkommuner... 50 Mill. Kr.
Til Staten 85 Mill. Kr.

Tilsammen... 260 Mill. Kr.

Heroverfor maa man med Rime- lighed kunne opstille følgende Udgiftposter, som i det store og hele synes at komme Borgerne tilgode i omtrent samme Forhold som deres Indtægt er. Nemlig: Skolevæsen og Videnskab; Udgifter til Erhvervs- livets Fremme; Medicinalvæsen samt endelig Omkostningerne ved Hær og Flaade. Alt i alt andrager disse Udgifter — inklusive en forholdsmaessig Andel i Administrationsudgifterne — netop et Beløb paa omkring de 260 Mill., som Indkomstkatterne aarlig indbringer.

Udgifterne til Skolevæsen og Videnskab samt Medicinalvæsen er utvivlsomt til storst Fordeel for de store Indtægtsghavere; thi en stor Indtægt opnaar man kun, naar man — direkte eller indirekte — beskæftiger en større Arbejdsstab. Men hvis ikke det Offentlige tog sig af Sagerne, vilde Arbejdsgiverne — i Stedet for som nu at faa en Stab af oplyste og fysisk set nogenlunde velkonserverede Arbejdere ind i Bedrifterne — faa en Samling Analfabeter med daarligt Helbred

og ringe Arbejdsevne. Og man kan sige sig selv, hvad dette betyder for en Virksomhed, der skal tage Tørn med andre Landes rationaliserede Bedrifter.

Udgifterne til Erhvervs- livets Fremme maa antages at forøge Erhvervenes Konkurrencekraft i al Almindelighed og dermed at skaffe dem forøgede Indtægter. Og hvad Hær og Flaade angaar, da er dette jo Ting, som i det væsentlige kræves bibeholdt af de store Skatteydere; derfor maa det være dem et Trøst at vide, at en meget væsen- lig Del af netop deres Indkomsts- skatter anvendes til dette Formaa. De Fattige? Ja, hvem betaler d Udgifterne til de Fattige? Hvi Penge er det, der deles ud til d Gamle, Invaliderne, de Arbejdsløse? Hvem dækker da de sociale Udgifter, naar det ikke er Velhavne? Det gør simpelthen Forbrugerne gennem Forbrugsafgifterne. Disse Forbrugsafgifter, der betale af et meget bredt Publikum, nemlig hele Landets Befolkning, udgør ca. 250 Mill. Kr. aarlig, medens d sociale Udgifter alt i alt kun naa op til en Sum af 160 Mill.

Nu vil man maaske herimod indvende, at denne Opstilling er meningsløs, fordi Forbrugsafgifterne i Hovedsagen gaar ind i Statskassen, medens Halvdelen af de social Udgifter udredes af Kommunerne saaledes at Kommunerne i hver Fald ikke kan siges at dække den Del af af deres Udgifter ved Forbrugsskatter.

Men dette er dog temmelig lige gyldigt; Hovedsagen er, at Arbejderen, Husmanden saavel som en hver anden Mand i dette Land med fuld Ret kan sige: Velhavnerne fører mig ingenting; jeg betale gennem mine Forbrugsafgifter (Told, Sukkerskat, Afgift paa Tobak etc.) et Beløb, som mere end dækker min forholdsmæssige Andel i det Offentliges Udgifter til sociale Formaal. At Mellemregnska- bet mellem Stat og Kommune er ordnet paa en daarlig Maade er le at se; Staten har i alt for høj Grad veltet de sociale Udgifter over paa Kommunerne; men dette gør dog i hvert Fald ikke det Beløb mindre som Folk maa udrede i Skat eller Afgift.

Naar der agiteres imod den progressive Beskatning anvender man hyppig det Argument, at en saa dan Beskatning virker ødelæggende paa Kapitaldannelsen, og det er navnlig uheldigt i et Land som vort, der sædvanlig ikke opsamle tilstrækkelig Kapital. Man gaa nemlig ud fra, at det kun er de store Indtægter, som er i Stand til at afse noget til denne Kapitaldanne- lse, og man ræsonnerer derfor som saa, at naar Skatten forhøjes indskrænker Velhavnerne deres Op- sparring for de begrene der

Forbrug; og naar det Offentlige først faar Pengene, er der ikke Tale om Kapitalopsparing.

Imidlertid maa man erindre, at en meget stor Del af Kapitaldannelsen i vor Tid ikke foregaar privat men i Institutioner, f. Eks. Forsik- ringselskaber, indenfor Virksom- hederne (saaledes gennem Pen- sionsfunds, Reservefunds etc.) sam- — i det allernæste Tid — gennem det Offentliges Finansstyrer; det sidste gælder i hvert Fald visse Socialdemokratiet styrede offent- lige Kasser.

Socialdemokratiet faar hyppig Ord for at ødsle med Pengene, den Forstand, at de splitter de op samlede Pengemidler for alle Vin- de og saaledes forvandler produkti- kapital til uproduktivt Forbrug. Dette er helt igennem urigtigt. Fo- det første kan man ikke sige, at d Penge, der gives ud til offentlig Forsorg er uproduktivt anvendt, d de dog tilsigter at vedligeholde o forbedre vort vigtigste økonomisk Aktiv, nemlig Folkemagten. Og Ud- giften til Forbedring af Vejene f. Eks. er jo heller ikke uproduktive selv om de ikke giver Rente, fordi Benyttelsen af Vejene er gratis.

For det andet har Partiet i Praksis vist, at det er det der kan ske klar over Kapitaldannelsen Betydning, nemlig gennem sin Konsolideringspolitik i de offent- lige Finanser. Det er saaledes vel kendt, at Københavns Kommun fører en storstilet Opsparingspoli- tik (Dannelsen af Fonds af forskel- lig Art); og i den korte Tid Par- tiet dannede Regering, blev Stats- gælden formindsket dels ved Afbe- taling, dels ved Konsolidering. Mi- nisteriet Staaung er den eneste danske Regering i den nyeste Tid som har formindsket Statsgælden alle andre har forøget den.

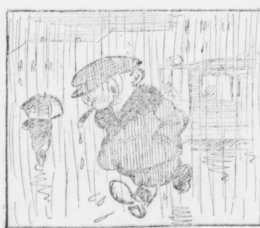
Et andet vigtigt Træk fra den socialdemokratiske Regeringsstik var dette, at Arveafgiften blev an- bragt paa Statsfinansernes For- mueregnskab; den maa altsaa her efter ikke anvendes til løbende Udgifter, og man opnaar derved at engang opsamlet Kapital ikke igen adspiltes, hvad den ellers nor- malt vilde være blevet, deisom den var forblevet i privat Besiddelse det er som bekendt sjældent, at en Formue bestaar i mere end 1½- Generationer. Efter Samleren kom- mer Sprederen.

Men Staten bestaar. Og der a- da Haab om, at de 12—13 Mill. som Arveafgiften indbringer, kom- mer til at betyde en lige saa stor Tilvækst i Nationens Kapitalrig- dom; medens den ellers utvivlsom vilde være blevet spist op af en større eller mindre Kreds af Ar- vinger.

Knud Korst.

Givet af av
socialdemokratiske folegum.
Bladstyrar: M. S. Vidstein.
Prentsmidja
»Føroya Social-Demokratis, Tórshavn

LIDT OM VANDTÆTTE, MODERNE GUMMISTØVLER

Man kold og våd med det
hænger,
naar Tøjet gennem Skoen trænger.

»De Gummistøvler er så gode,
jeg trygt kan disse anbefale.»

Lidt vide i det er de gerne,
de skal jo være lidt moderne.

Jo, Gummistøvler er de rette
i Regn — for Saalerne er tætte!